

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρευόμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐννιάκ' ἄκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε' στὸ στόμα.

Τρίτη τοῦ Νοεμβρίου,
κι' ἀφανισμός θηρίου.

Χίλια καὶ διακόσα καὶ τριανταένα,
ὅλο παλληκάρια πέφτουν ζηλεμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δ ἔ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ αὶ σ τ ὸ χ ἔ ρ ι

Εἰς γινώσκιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποῖος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Παντοῦ χαρά, ζήτω κι' οὐρρά.

Χριστὸς ἀνέστη, βρὲ παιδιὰ... χαρὰ στήν οἰκουμένη...
μῆς δεύτερης. Ἀγιᾶς Σοφίᾶς φωτοβολοῦν οἱ θόλοι,
τὸ σήμαντρό της σήμερα χαρμόσυνο σημαίνει,
κι' ἄλλης Σοφίᾶς ἀνταπαντοῦν σήμαντρε' ἀπὸ τὴν Πόλι.

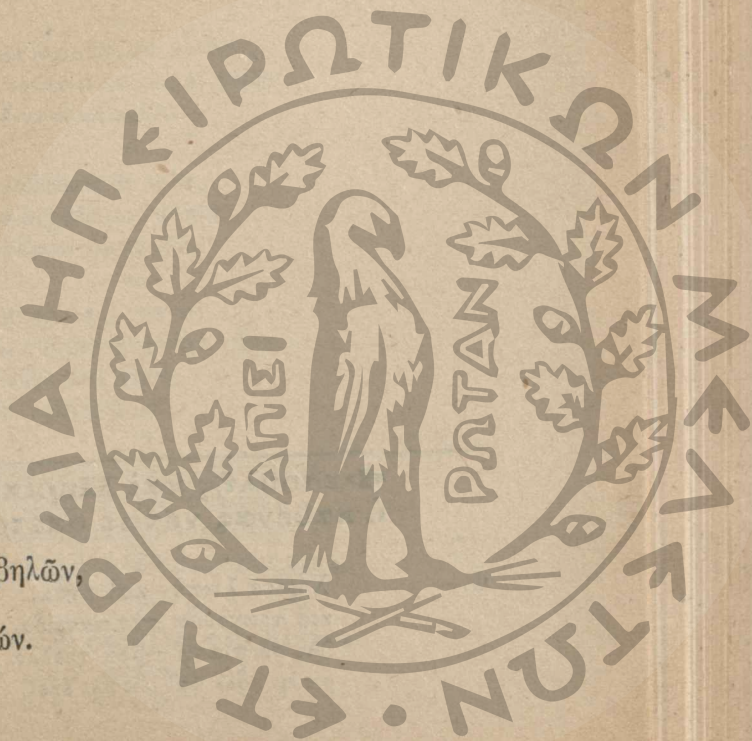
Χριστὸς ἀνέστη νικητὴς ἐβόησε Στρατὸς,
μὲ τὰ παιδιὰ στήν ἀγκαλιὰ τὸν χαιρετοῦν μαννούλαις,
κι' ὁ χιονισμένος Ὀλυμπος λαμποκοπᾷ κι' αὐτὸς
μὲ τῆς σαράντα του κορφαῖς, τῆς γάργαραις βρυσούλαις.

Τυράννους κεραυνοβολεῖ
μεγάλῃ Θεῖα Δίκη,
κι' ἡ σταυροφόρος ἡ φυλὴ
μὲς στὴ Θεσσαλονίκη,
κι' ὁ μυροβλήτης Ἅγιος, ἡ πολιοῦχος χάρις,
ἀρπάζει τὸ κοντάρι του καὶ τρέχει καββαλάρης.

Μόσχος σήμερα πολὺς,
εὐοί, ζήτω, κι' ὡσανά,
καὶ συνῆλθον Βασιλεῖς
κι' ἐμελέτησαν καινά.

Ἐπλεξαν λαοὶ καὶ κράτη
στέφανον αἰώνιον
σὴν πατρίδα τοῦ Σωκράτη,
ποῦπινε τὸ κώνειον.

Ἀνεβλάστησεν εἰρήνης καλλιστάφυλος κισσός,
κι' ἔφυγε καθεὶς δεσπότης τοὺς ἀνθρώπους βεβηλῶν,
καὶ κατέπεσεν αἰῶνων παντοκράτωρ κολοσσός
ὅπως ἔπεσε κι' ἡ χαύνη τοῦ Βαλτάσσαρ Βαβυλῶν.

Οὐρρά φωνάζει κι'ότρανός
ὁ Κάϊζερ ὁ Γερμανός.

Φτωχή μητέρα, πέταξε καὶ τοὺς Ὀλύμπους σείσει,
σήκω τὰ μάτια σου νὰ δῇς πῶς ἦσουν καὶ πῶς εἶσαι.
Τώρα σὲ βλέπουνε κι'αὐτοί, ποὺ διὰβαίνουν μπροστά σου
χωρὶς νὰ ρίξουνε ματιὰ στ' ἄσημα τάρματά σου.

Φτωχή μητέρα, γιῶρτασε,
καιρός σου νὰ γελάσης..
ἀπὸ θριάμβους χόρτασε
τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης.

Ξαναγαλβάνισε λαοὺς τῆς οἰκουμένης ὅλης,
κι' ἀπὸ κομμάτια κυανῶν
καὶ σαπφειρίνων οὐρανῶν
κάνε στολίδια τελετῆς, μεγαλυνύμου Σχόλης.

Τραναῖς Κορώναις σὲ κυττοῦν,
τῆς νίκαις σου τῆς χαιρετοῦν
μὲ μιὰ κρυφὴ χαρά.

Καί'στην Πριγκήπισ' ἀδελφὴ
ὁ Κάϊζερ τηλεγραφεῖ:
οὐρρά, οὐρρά, οὐρρά.

Οὐρρά λοιπὸν ἡ Νίκη σου... κι' αὐτὸν ἐνθουσιάζει
τὸν Καίσαρα τὸν Γερμανό,
ποῦ κι' ἕνα τοῦ Πομερανὸ
γιὰ μᾶς δὲν θυσιάζει.

Σὲ βλέπομε νὰ πολεμῇς,
κι' οὐρρά φωνάζομε κι' ἐμεῖς
μ' αὐτὸν τὸν Ἱμπεράτορα
καὶ κάθε μας προπάτορα.

Οὐρρά κι' ἀπὸ τὰ κύματα
τὰ δαυλοφωτισμένα,
οὐρρά κι' ἀπὸ τὰ μνήματα,
ποῦ τᾶχαν ξεχασμένα.

Οὐρρά βοοῦν σημερινοὶ
κι' ἀρχαῖοι πολεμάρχοι,
καὶ τοὺς φονιάδες στὸ σχοινὶ
κρεμοῦν τοῦ Πατριάρχου.

Οὐρρά φωνάζει κι' ὁ Ραγιαῖς,
ποῦ βλέπει τὴν ἀλήθεια
καὶ τοῦ παλποῦ καὶ τῆς γιαιγιάς
τὰ τόσα παραμύθια.

Οὐρρά κι' ἀπ' ὅλαις τῆς γωνιᾶς,
οὐρρά βουῖζουν κανονηαῖς,
οὐρρά σφυρίζουν σφαίραις.

Οὐρρά Πατρίδα λαμπερή,
ὅ, τι χαλάσανε καιροὶ
τὸ φτείαξαν λίγαις μέραις.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—

Χόρευε λοιπὸν καὶ πῆδα,
καὶ τραγοῦδα τὴν πατρίδα.
Ἄς σὲ πιάσῃ τώρα τρέλλα,
μπαμ. ἐδῶ καὶ μπούμ. ἐκεῖ,

χόρευε μὲ φουστάνελα
καὶ μὲ βρόκκα Κρητικὴ.

Μοναχὸς καὶ μ' ἄλλους πίνε...
ὄνειρα θαρρῶ πῶς εἶναι
ὅλα τοῦτα, συντροφὴ μου.

Κι' ὁ Φασουλῆς, ὁ ποῦ σφουγγᾷ,
καθδύλα στὸν Κερίμ Ἀγά.

Κι' ἐγὼ μένω κεχηνὸς
γιὰ καθένα γεγονός
τούτου τοῦ δεινοῦ πολέμου.

Πλημμυρεῖ ζωῆς πληθώρα
γῆρας καὶ νεότητα...
ὄνειρο κυττάζω τώρα
τὴν πραγματικότητα.

Συνειθίσαμε, καὶ μένε Περικλέτο, τόσα χρόνια
σὲ ζωὴ μὲ καταφρόνια.
Συνειθίσαμε νὰ τρώμε κάθε τόσο χαστουκιά
κι' ἀπὸ Φράγκους καὶ Τουρκιά.

Συνειθίσαμε νὰ κλαῖμε μπρὸς στῆς Πύλης τὰ Ντιθάνια
καὶ νὰ κάνουμε μετάνοια.
Συνειθίσαμε νὰ ζοῦμε δίχως φρόνημα μεγάλο,
καὶ νὰ σκύβουμε κεφάλι
μπρὸς στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο
τῆς Τουρκιάς ἀρχιχαμᾶλη.

Συνειθίσαμε νὰ λέμε πῶς ζωὴ δὲν ἔχ' ἡ μάιννα,
καὶ νὰ πέρνωμε παγὰνα
μὲ τῆς ζητιανιάς τὸν δίσκο
τὸν καθένα Βασιλίσκο.

Δὲν μπορούσαμε νὰ ζοῦμε, Περικλέτο, κατὰ μόνας
δίχως νὰ χῶμε προστατὰς, συγγενεῖς καὶ κηδεμόνας.
Ἦτον ὅρος τῆς ζωῆς μας τῶν τρανῶν ἢ προστασία
κι' εἶχε γίνῃ μία πλάσις μοναχὰ γιὰ τὰ Μουσεῖα.

Συνειθίσαμε τοὺς πόνους, συνειθίσαμε στὰ βάρη,
καί' στῆς τόσαις προσβολαῖς,
συνειθίσαμε ν' ἀκούμε πῶς τὸ Τούρκικο χαντζάρι
πετσικόβει κεφαλὰς.

Ὀλοένα χαζομάρα,
περιποίησης καὶ γλύκα,
κι' ἦτανε γιὰ μᾶς τρομάρα
τοῦ Κερίμ ἡ χαμαλίκια.

Δάκκο ἐλέπαμε νὰ σκάβῃ
τῆς φυλῆς μας κάποιο χέρι,
καὶ παντοῦ φθορὰν νὰ φέρῃ.

Μὰς ἐφώναξαν οἱ σκιάβοι,
μὰ δὲν πέρασε φωτιά
κι' ἐβουλώναμε ταυτιά.
Ἀγριοὶ λυσσοῦσαν σκύλοι,
κι' οἱ προστατὰς μας οἱ φίλοι
μᾶς ἐδίνανε μυτιὰς.

Ἀποχύνωσις τελεία,
ποῦ κι' ἀρχαῖα μεγαλεῖα
τὰ νομίζαμε ψευτιάς.

Ἡ ταπεινὸς ἐκείνη
στοὺς συγχρόνους εἶχε γίνῃ
μόνη δόξα καὶ τιμὴ
κι' ἕνα χάσινο ψαμί.

Στὴν ταπεινὸν ἐκείνην ὅλοι κρεμαστήκαμε,
κι' ὀλοένα σκύβε σκύβε κοίτομε σιστήκαμε.
Ἐγελούσαμε καθένα, ποῦθελε νὰ μᾶς εἰπῇ
πῶς αὐτὸς δὲν εἶναι βίος, ἀλλ' ἀδικοποίησις ῥοπή.

Μεσα' στῆς σκληρίας τοὺς θρήνους
ἐγελούσαμε κι' ἐκείνους,
ἐγελούσαμε κι' αὐτοὺς.

Ποῦ κυττώντας παράπέρα
ἐκοπάνιζαν ἀέρα
μέ καρδιά καὶ στρατούς.

Μήτε νειάτα μέ τιμή,
μήτ' Ἐλευθερίας βωμοί,
μήτε πολυκάντυλα.

Μόνον νέκρα, μόνον λάκκος,
καὶ Γερουσιῶν ταμπάκος,
βῆχας, μιζομάντυλα.

Μόνον ἐκλογαῖς καὶ μέσα
γιά τὸν κάθε μας κηρῆνα,
κι' ἐπροσμέναμε τὴν φέσα
τοῦ Σεφκέτ καὶ στήν Ἀθήνα.

Κι' ἐκλαιαν οἱ πατριῶται
γιά τὸ τέλος τὸ μοιραῖο
σκεπασμένοι μέ κουρέλια.

Κι' ὅταν ἐπερνοῦσα τότε
ἔμπρὸς στὸν Ρήγα τὸν Φεραῖο
ξεραϊνόμουνά στὰ γέλοια.

Μὰ τώρα μέ τὴν χαραυγὴ
προσμένεις κάποια πῶς θά' βγῇ
λευκοφοροῦσα κῆρη
μ' ἀσπίδα καὶ μέ δόρυ.

Τώρα ἀπὸ τὸ κρεβάτι σου δὲν πᾶς στὰ καφενεῖα,
μὰ στὴ Μακεδονία.
Τώρα μέ τὰ χαράγματα
βροντοῦν Στρατῶν Συντάγματα,
καὶ περιμένεις θριάμβον Ἑλληνικὸν ν' ἀκούσης,
καὶ θούρια νὰ κρούσης.

Τώρα μέ τᾶστρο τῆς αὐγῆς
βλέπεις πεσμένο κατὰ γῆς
τοῦ Χότζα τὸ σαρίκι.

Τώρα σοῦ λέν: μέ τὰ βιολιά
σύρε νὰ δῆς τὸν Βασιλῆα
μέσ' στὴ Θεσσαλονίκη.

Τώρα περικαλύπτεσαι μέ νέφος δυσθυμίας
ὅταν θριάμβου δὲν ἰδῆς νὰ πλέκεται στεφάνι,
τώρα τὰ χρόνια τὰ φρικτὰ τῆς ἀφιλοτιμίας
σοῦ φαίνονται σὰν ὄνειρο, σοῦ φαίνονται σὰν πλάνη.

Τώρα δὲν εἶναι σκέψις σου μονάχα τὰ Ταμεῖα,
μὰ βλέπεις καὶ τοῦ Βασιλῆα
ὀλόκληρη τὴν φαμελιά
μέσ' στοῦ πολέμου τῆς φωτιάς καὶ στὰ Νοσοκομεῖα.

Τώρα κόσμος ἐξυμνεῖ τὴν λαμπρότητα τοῦ Θρόνου,
τώρα Στέμμα λαμπυρίζει,
κι' ἡ Βασίλισσα γυρίζει
ἄγγελος παρηγορίας κι' ἓνα βάλσαμο τοῦ πόνου.

Τώρα στέκεις καὶ θαυμάζεις τὴν προσήλωσιν τοῦ γένους
σ' ἓνα νέον μεγαλεῖον, σ' ἓνα νέον λυκαυγές,
τώρα βλέπεις Πριγκηπέσσις ν' ἀγρυπνοῦν σὲ πληγωμένους,
ποῦ γιγτρύουν ἢ πληγαῖς τῶν τῆς Πατρίδος τῆς πληγαῖς.

Τώρα καθέννας σύγχρονος' στ' ἀλήθεια πολεμεῖ
μέ τῆς Τουρκίας τὰ σκέρι,

τώρα κι' οἱ πρῶτοι τοῦ Στρατοῦ στήν πρώτη τὴ γραμμὴ
μέ τὰ σπαθιά' στὸ χέρι.

Τώρα θυσία γίνονται κι' ὀλόχρυσά γαλόνια,
ποῦ χρόνων τᾶπνιγε ντροπὴ καὶ μαύρη καταφρόνια.
Τώρα κανέννας δὲν ποθεῖ
χορούς, θαλίαις, κώμους,
τώρα ἔμπροστά μέ τὸ σπαθί
χαράζουν νέους δρόμους.

Καὶ στέκει κόσμος ἐξυμνῶν
τὸ ξίφος τοῦτο τὸ γυμνόν,
κι' ἔμπρὸς τοῦ γόνυ κλίνει.

Τώρα τιμὴ' στὸ Στέμμα τῶν,
τώρα τὸ σφύζον αἷμα τῶν
κηλίδας ἀποπλύνει.

Ἄνδρας ἐξαίρω ζηλευτούς,
γλυκὸ νανούρισμα γι' αὐτοὺς
ἔγινε τὸ κανόνι.

Κι' ἡ μάσσα τῶν τοὺς διαλαλεῖ,
καὶ τραύματα καταφιλεῖ
καὶ τάφους στεφανώνει.

Ἡ Μοῦς ἀνδρείους ζωντανούς
καὶ πεθαμμένους ψάλλει...
τώρα σηκώνεις σὲ τρανοὺς
ὀλόρθο τὸ κεφάλι.

Τώρα προσμένεις μεθ' ἡμῶν
κάθε γλυκοξήμερωμα
νέον' στοῦ γένους τὸν βωμὸν
τροπαίων ἀφιέρωμα.

Τώρα καὶ σὺ καθ' ἑαυτὸν ψελλίζεις, βρέ ζαγάρι:
τόσον καιρὸ πῶς ζήσαμε μέ ζητιανιάς ταγάρι,
μέ τεμενάδες σὲ Τουρκιάς
καὶ Προστατῶν καταπρακιάς.

Π.—Λοιπὸν ἐβίβα, Φασουλῆ, Στρατεύματα καὶ Στόλοι...
Παρασκευὴ ἔξημέρωνε κι' Ἀη-Δημήτρη Σχόλη,
ποῦ προτροπὰ δὴν ἔφυγαν οἱ λυσσασμένοι λύκοι,
κι' ἐστῆσαμε τὴν γαλανὴν μέσ' στὴν Θεσσαλονίκη.

Καμπάναις Ἀναστάσεως σημαίνουν κι' ἐδῶ πέρα,
διαδηλώσεις, μουσική,
βρονταῖς ἐδῶ, βρονταῖς ἐκεῖ,
καὶ συμπᾶρα' στὸν ἀέρα.

Ἄς φιληθοῦμε, βρέ παιδιὰ, σὲ τέτοιο πανηγύρι,
σὲ τέτοια ξεφαντώματα,
κι' ἄς δώμε τὸν Διάδοχο μέ τὸν Στρατὸ ξιφῆρη
μέσ' στ' ἀγλασμένα χώματα.

Μὲ τᾶλογο κι' ὁ Βασιλῆας,
καὶ μαῦροι σκλάβοι Πασχάλιας
ἀνάβουνε λαμπάδες.

Τὴν γαλανὴν δοξολογοῦν
κι' ἀσπροντυμένοι λειτουργοῦν
στῆς Ἐκκλησίας παπᾶδες.

Φ.—Κι' ἐγὼ γενναίως κυνηγῶ τοὺς Τούρκους τὰ ψοφίμια
καὶ στῆς Θεσσαλονίκης μας γυρνῶ τὰ καλντερίμια
καὶ φάχνω τὸν Κερίμ Ἀγά, χαμᾶλη θηριώδη,
μὰ δὲν τὸν ὄρiscω πουθενά, λένε πῶς πῆρε πόδι.